

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/149/2023
Identifikačné číslo spisu:	8318205953
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8318205953.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne B. O., narodenej XX. W. XXXX, N., Š. XXXX/XX, zastúpenej advokátkou JUDr. Tatianou Andrejcovou, Humenné, Štefániková 2326/22, proti žalovanému W. N., narodenému X. Q. XXXX, N., I. XXXX/XX, zastúpenému advokátom JUDr. Ľubomírom Hudákom, Humenné, Mierová 87, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 9C/62/2018, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 22. marca 2023 sp. zn. 2Co/27/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. februára 2022 č. k. 9C/62/2018-270 z bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného prikázal do výlučného vlastníctva žalovaného veci bližšie špecifikované vo výroku I. bode 1. až 3., a to nehnuteľnosť - byt vo všeobecnej hodnote 32.000 eur, hnuteľné veci v celkovej hodnote 2.358 eur a finančné prostriedky v peňažných ústavoch na meno žalovaného v hodnote 40.000 eur. Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni z titulu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu sumu 39.447 eur v lehote 40 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Stranám sporu uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok za vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva vo výške 2.230 eur v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku na účet súdu prvej inštancie (výrok III.). Žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok IV.).

1.1. Súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa a žalovaný uzavreli 28. júna 2003 manželstvo, ktoré bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Humenné z 24. februára 2017 č. k. 10P/141/2016-141, právoplatným 3. marca 2017. Týmto dňom došlo k zániku bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu. Keďže medzi bývalými manželmi nedošlo k dohode o jeho vyporiadaní, podala žalobkyňa v zákonom stanovenej lehote návrh na jeho vyporiadanie súdnou cestou. Počas konania došlo medzi stranami k dohode o tom, že hnuteľné veci špecifikované vo výroku rozsudku súdu prvej inštancie patria do ich bezpodielového spoluvlastníctva, ako aj k dohode o ich zostatkovej hodnote a o tom, že tieto majú byť

prikázané do výlučného vlastníctva žalovaného. Spornou ostala otázka, či byt, ktorý bol nadobudnutý počas trvania manželstva, je v bezpodielovom spoluvlastníctve strán, ako i otázka výšky finančných prostriedkov na účtoch žalovaného v peňažných ústavoch a výška finančných darov poskytnutých stranám sporu a ich započítania do hodnoty masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

1.2. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania a po právnom posúdení veci podľa § 40a, § 143, § 145, § 148, § 149, § 150 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) ustálil, že byt patrí do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu, pretože bol nadobudnutý počas trvania ich manželstva na základe kúpnej zmluvy z 30. marca 2004, napriek tomu, že ju ako kupujúci uzavrel iba žalovaný (bez manželky - žalobkyne), pretože na kúpu bytu boli okrem prostriedkov poskytnutých rodičmi žalobkyne i žalovaného použité i stranami sporu spoločne naštrené finančné prostriedky. Pri určení všeobecnej hodnoty bytu vychádzal z hodnoty, ktorú preukázal žalovaný. Konštatoval, že hoci je byt v súčasnosti vo výlučnom vlastníctve tretej osoby - matky žalovaného, ktorá ho mala nadobudnúť od žalovaného na základe darovacej zmluvy z 18. augusta 2016, na jeho prevod bol potrebný súhlas žalobkyne. Žalobkyňa súhlas podľa § 145 ods. 1 OZ nikdy nedala a úspešne sa dovolala relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy. Súd prvej inštancie preto považoval darovaciu zmluvu z 18. augusta 2016 za neplatnú. Ďalej vychádzal z toho, že do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu patrili aj finančné prostriedky vo výške 40.000 eur na účtoch žalovaného v O. O., X.O. a A., X.O., ktoré žalovaný vybral z týchto účtov v priebehu roka 2016, ešte pred zánikom manželstva. Prihliadol tiež na to, že žalobkyňa do zakúpeného bytu investovala vlastné finančné prostriedky, vrátane príspevkov od rodičov v celkovej hodnote 6.416 eur a žalovaný 4.148 eur.

1.3. Vzhľadom na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že hodnota masy zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva predstavuje 74.358 eur. Vychádzajúc z toho, že podiely oboch manželov sú v zásade rovnaké (§ 150 prvá veta OZ), podiel každého z bývalých manželov predstavoval sumu 37.179 eur. Berúc do úvahy, že celá masa bola prikázaná do výlučného vlastníctva žalovaného, súd ho zaviazal, aby zaplatil žalobkyni podiel na vyrovnanie v rozsahu 1-ice z masy zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Zohľadniac všetko, čo na kúpu bytu resp. jeho rekonštrukciu zo svojho vynaložil každý z bývalých manželov, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 39.447 eur, určiac mu dlhšiu lehotu na plnenie [§ 232 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“)].

1.4. O trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP. O povinnosti strán zaplatiť súdny poplatok rozhodol podľa § 2 ods. 1 písm. b) ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj ako „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 22. marca 2023 sp. zn. 2Co/27/2022 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a nepriznal stranám nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Stotožňujúc sa s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil aj správny právny záver, odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalovaného (§ 387 ods. 1, 2 CSP) doplnil, že hoci kúpnu zmluvu na byt uzavrel počas trvania manželstva iba žalovaný, v konaní nebolo nepochybne preukázané, že by kúpna cena bolo uhradená len z výlučných prostriedkov žalovaného. Súd prvej inštancie preto správne na základe vykonaného dokazovania uzavrel, že byt patrí do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva, keď zistil, že kúpa bola realizovaná sčasti aj zo spoločných finančných prostriedkov strán sporu. Správny je tiež záver, že žalobkyňa sa v zákonom určenej lehote dovolala neplatnosti darovacej zmluvy z 18. augusta 2016, ktorou žalovaný previedol vlastníctvo k bytu na svoju matku. Žalobkyňa preukázala, že sa písomným podaním z 13. augusta 2018 dovolala voči žalovanému a jeho matke relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy (§ 40a v spojení s § 145 OZ), preto súd prvej inštancie správne uzavrel, že darovaciu zmluvu je potrebné považovať za neplatnú; touto otázkou sa v konaní zaoberal ako predbežnou. V tejto súvislosti podľa odvolacieho súdu neobstoí ani námietka žalovaného o nevykonateľnosti rozsudku súdu prvej inštancie, pretože nehnuteľnosť je v jeho výrokovej časti dostatočne špecifikovaná. Odvolací súd sa stotožnil aj so závermi súdu prvej inštancie o rozsahu investícií do spornej nehnuteľnosti z výlučných prostriedkov každej zo strán sporu. Uzavrel, že súd prvej inštancie správne rozhodol o povinnosti žalovaného vyplatiť žalobkyni z titulu finančného vyporiadania

zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva sumu 39.447 eur a s ohľadom na výšku tohto finančného vyrovnania určil žalovanému dlhšiu lehotu na zaplatenie tejto sumy tak, ako to predpokladá ust. § 232 ods. 3 CSP. Dodal, že strany sporu v konaní nenamietali, že nehnuteľnosť tvoriaca predmet BSM bola prikázaná v rámci vyporiadania do výlučného vlastníctva žalovaného.

2.2. S ohľadom na uvedené odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, konštatujúc jeho správnosť aj vo výrokoch o trovách konania a o povinnosti strán zaplatiť súdny poplatok. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 a nasl. CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň dovolaciemu súdu navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozsudku s odôvodnením, že ujma, ktorá žalovanému hrozí výkonom napadnutého rozhodnutia, prevyšuje do úvahy pripadajúcu ujmu žalobkyne, ktorá sa bude musieť „iba“ zdržať realizácie práv vyplývajúcich jej z rozhodnutia.

3.1. Žalovaný v dovolaní namietal, že rozsudok odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnený. Žalovanému nie je zrejmé, z akých dôkazov a z akej právnej kvalifikácie súdy vychádzali pri svojich záveroch o tom, že žalobkyňa sa úspešne dovolala relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy, ktorou bolo prevedené vlastnícke právo k spornému bytu na matku žalovaného. Dovolateľ tvrdil, že žalobkyňa nepreukázala, že sa neplatnosti darovacej zmluvy účinne dovolala aj voči matke žalovaného. V tejto súvislosti sa súdy v konaní vôbec nezaoberali tým, či bol daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti darovacej zmluvy. Dovolateľ argumentoval, že súdy prijali nesprávny záver o tom, že byt patrí do bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu a tento prikázali do výlučného vlastníctva žalovaného napriek tomu, že je vo vlastníctve tretej osoby - matky žalovaného. Žalovaný sa na podklade rozhodnutia odvolacieho súdu nemôže stať vlastníkom bytu, pretože rozsudok je záväzný len pre strany sporu. Poukázal na znenie § 36a zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon). V konaní bolo podľa dovolateľa preukázané, že byt kúpili rodičia žalovaného, ktorí tento našli, rokovali s predávajúcim a zaplatili zaň celú kúpnu cenu. V tejto súvislosti súdy podľa dovolateľa nesprávne vyhodnotili dôkaznú situáciu a ich rozhodnutie je nedôvodné a arbitrárne.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhla, aby dovolací súd dovolanie odmietol. Uviedla, že žalovaný nevymedzil dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia zákonom predpokladaným spôsobom a k dovolaciemu dôvodu vady zmätočnosti neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti. Žalobkyňa už v konaní pred súdom prvej inštancie preukázala, že sa doporučeným listom dovolala relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy tak voči žalovanému, ako aj voči novej vlastníčke sporného bytu. Táto skutočnosť v konaní ani nebola spornou. Zdôraznila, že dovoliť sa relatívnej neplatnosti možno akoukoľvek formou, účinky nastávajú dôjdením tohto prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta. Podľa žalobkyne sa súdy v konaní správne zaoberali otázkou platnosti darovacej zmluvy ako predbežnou, svoju argumentáciu v tomto smere podporila rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. apríla 2014 sp. zn. 3Cdo/460/2013. Súdy podľa žalobkyne dospeli tiež k správny záverom o tom, že byt bol zakúpený aj z finančných prostriedkov strán sporu, čo napokon počas konania nepoprel ani sám žalovaný. Žalobkyňa nesúhlasila s návrhom žalovaného na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku, lebo žalovaný nepreukázal existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

11. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (porov. napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

12. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie vecí (§ 432 ods. 1 CSP).

13. Žalovaný prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Dovolací súd už konštantne uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo až k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a súčasne dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

15.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

15.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Dovolateľ prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces oprel o tvrdenie, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je dostatočne odôvodnené a jeho závery nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

17. Je potrebné uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k žalovaným namietanej procesnej vade; túto v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil.

18. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Len náležité odôvodnené súdne rozhodnutie sa stáva interpretačným nástrojom súdnej autority k zabezpečeniu spravodlivosti. V tejto súvislosti žalovaný v dovolaní namietal, že z rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, z akých dôkazov vychádzal odvolací súd vo vzťahu k záverom o tom, že žalobkyňa sa úspešne dovolala relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy, ktorou bolo prevedené vlastnícke právo k spornému bytu.

19. Podľa ústavného súdu, zjavná neodôvodnenosť (arbitrárnosť) rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

20. Dovolací súd, dbajúc na to, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, konštatuje, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil.

21. V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP, stotožniac sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Treba mať na pamäti, že prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho

predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP.

22. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o taký prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalovaného, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalovaného. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné, logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené, aj závery, ku ktorým na ich základe dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť.

23. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že byt nadobudnutý počas trvania manželstva strán sporu patrí do masy zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Nemal za preukázané, že by žalovaný nadobudol byt za trvania manželstva výlučne z vlastných finančných prostriedkov resp. prostriedkov nadobudnutých darom od svojich rodičov. Zistil, že v roku 2016 žalovaný darovacou zmluvou previedol vlastnícke právo k bytu na svoju matku. Konštatoval, že nešlo o bežnú vec týkajúcu sa spoločnej veci, preto na takýto právny úkon bol potrebný súhlas druhého manžela - žalobkyne v zmysle § 145 ods. 1 OZ. Žalobkyňa takýto súhlas nedala. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že pri zisťovaní skutkového stavu vychádzal z obsahu žaloby, v ktorej žalobkyňa tvrdila, že sa listom adresovaným tak žalovanému, ako aj matke žalovaného ako aktuálnej vlastníčke bytu, dovolala relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy a na preukázanie tohto svojho tvrdenia predložila kópiu listu „Dovolenie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu podľa § 40a OZ a § 145 ods. 1 OZ“ z 13. augusta 2018 a podacie listy (č. l. 11 a 12 súdneho spisu). Na základe uvedeného a po právnom posúdení veci podľa § 40a v spojení s § 145 ods. 1 OZ dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňa sa úspešne v zákonom stanovenej lehote troch rokov dovolala relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy.

24. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie žalovanému vysvetlil, že dôkazné bremeno v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva zaťažuje toho z bývalých manželov, ktorý tvrdí, že konkrétna vec do vyporiadania nepatrí. S odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax uviedol, že vec získaná za trvania manželstva a bezpodielového spoluvlastníctva čo i len sčasti zo spoločných finančných prostriedkov patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. V tejto súvislosti na základe výsledkov vykonaného dokazovania konštatoval, že na úhradu kúpnej ceny boli použité i spoločné finančné prostriedky strán sporu. Nemal preto za preukázané, že by kúpna cena bola uhradená výlučne z vlastných prostriedkov žalovaného. Vo vzťahu k ďalšej odvolacej argumentácii žalovaného v bodoch 23. až 26. odôvodnenia svojho rozhodnutia explicitne doplnil, že dovolanie sa relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy bolo preukázané listinami na č. l. 11 a 12 súdneho spisu. Podporne poukázal na závery vyplývajúce z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/211/2009, v zmysle ktorých zákon nepredpisuje žiadnu osobitnú formu pre dovolanie sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu; dôjdením dovolania sa neplatnosti ostatným účastníkom právneho úkonu sa končí relatívna neplatnosť právneho úkonu a nastáva neplatnosť, ktorú svojimi účinkami možno prirovnať k absolútnej neplatnosti.

25. Berúc do úvahy vyššie uvedené, z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, z akých skutkových zistení a právnych úvah vychádzal, keď dospel k záveru, že byt nadobudnutý počas trvania manželstva strán sporu patrí do vyporiadavého bezpodielového spoluvlastníctva a že žalobkyňa sa úspešne dovolala relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy uzavretej medzi žalovaným a jeho matkou 18. augusta 2016.

26. Žalovaný považoval rozhodnutie odvolacieho súdu za arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 383/06).

27. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv dovolateľa nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho závery by boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nelogické. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP v tomto smere nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

28. Skutočnosť, že žalovaný sa s názormi súdov oboch inštancií nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti a/alebo arbitrárnosti súdnych rozhodnutí. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok. Je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (II. ÚS 675/2014, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07).

29. K namietanému hodnoteniu dôkazov, resp. k nevysporiadaniu sa s uplatnenou argumentáciou žalovaného a svedkov dovolací súd uvádza, že nesúhlas dovolateľa s hodnotením dôkazov nemožno považovať za porušenie jeho procesných práv. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúca z čl. 15 Základných princípov CSP v spojení s § 191 CSP vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamená ľubovôľu, lebo hodnotiacia úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a pod. Hodnotiacia úvaha súdov v danom prípade zodpovedá zásadám formálnej logiky, vychádza zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnym posúdením.

30. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižších inštancií, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania, vrátane nesprávneho vyhodnotenia niektorého dôkazu. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V preskúmanej veci však dovolací súd takúto vadu nezistil.

31. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník

konania úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi.

32. Pokiaľ preto žalovaný svojou dovolacou argumentáciou mienil namietat' aj správnosť skutkových záverov súdov oboch inštancií, dovolací súd doplnia, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000. Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017). Rovnako prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017).

33. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súdu uzatvára, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalovaného v tejto časti procesne neprípustné, čo je dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

34. Keďže konanie vadou podľa § 420 písm. f) CSP postihnuté nebolo, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania z hľadiska dovolateľom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP.

35. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

36. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

37. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

38. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Relevanciu podľa citovaného ustanovenia má len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom takú právnu otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 2 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu - súčasne platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

39. Treba zdôrazniť, že nie je úlohou dovolacieho súdu vymedziť právnu otázku; zákonodarca túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

40. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia odvolacím súdom od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (R 83/2018).

40.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá "odklon" od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné (k tomu pozri R 1/2018).

41. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c) CSP je relevantná právna otázka, ktorá už bola dovolacím súdom riešená, pri jej riešení ale nedošlo k ustáleniu rozhodovacej praxe dovolacieho súdu preto, lebo jeho jednotlivé senáty zastávajú odlišné (rozdielne) právne názory, čo sa prejavuje v ich rozdielnom rozhodovaní.

42. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, resp. neoznačí rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, ktorá je rozdielna, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach o tom, ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie dovolacieho súdu mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ a mohlo by viesť k procesne neprípustnému bezbrehému dovolaciemu prieskumu priečiacemu sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) resp. c) CSP.

43. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Dovolací dôvod v zmysle § 432 CSP odôvodnil tým, že odvolací súd nesprávne posúdil dôkaznú situáciu, keď uzavrel, že byt patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a nevzal do úvahy, že je vo vlastníctve tretej osoby. Podľa dovolateľa bolo v konaní preukázané, že byt kúpili rodičia žalovaného, ktorí tento našli, rokovali s predávajúcimi a aj zaň zaplatili celú kúpnu cenu. Žalobkyňa v konaní nepreukázala, že sa dovolala relatívnej neplatnosti darovacej zmluvy aj voči nadobúdateľke bytu. Navyše, odvolací súd nevzal do úvahy, že byt je vo vlastníctve tretej osoby a žalovaný sa nemôže stať jeho vlastníkom, lebo rozsudok je záväzný len pre strany sporu.

44. Z takto vymedzeného dovolacieho dôvodu dovolaciemu súdu vyplynulo, že žalovaný nesprávne právne posúdenie veci v skutočnosti odôvodnil spochybnením skutkových zistení, ku ktorým dospeli sudy nižších inštancií. Dovolací súd zdôrazňuje, že táto v dovolaní nastolená otázka, ktorá má skutkovú (nie právnu) povahu, nemôže byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP a nemôže viesť k založeniu prípustnosti dovolania žalovaného v zmysle tohto ustanovenia.

44.1. Uvedené odôvodnenie dovolania podaného z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a samotná polemika dovolateľa s rozhodnutím dovolacieho súdu nepredstavuje vymedzenie právnej otázky tak, ako to predpokladá § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. K tomu dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu pod príslušnú právnu normu, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri právnom posúdení veci však rieši právne otázky, nie skutkové, preto nemožno dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie veci odôvodniť spochybnením skutkových záverov dovolacieho súdu, ktorých riešenie predchádzalo riešeniu právnych otázok. Preto námietky dovolateľa týkajúce sa spochybňovania skutkových zistení a skutkových záverov považuje dovolací súd za neopodstatnené. Navyše, úlohou dovolacieho súdu v rámci dovolacieho konania nie je riešenie skutkových otázok, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

45. Dovolací súd pripomína, že sudy v posudzovanom prípade na základe vykonaného dokazovania (správnosť záverov ktorého dovolací súd nie je oprávnený preskúmať - § 442 CSP) dospeli k záveru, že byt nadobudnutý žalovaným počas trvania manželstva a bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu bol obstaraný sčasti aj zo spoločných finančných prostriedkov, preto patrí do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Reflektujúc, že vlastníctvo k bytu bolo počas trvania

manželstva darovacou zmluvou prevedené na matku žalovaného a žalobkyňa na takýto prevod nedala súhlas (§145 ods. 1 OZ a contrario), skúmali ako predbežnú otázku, či žalobkyňa s úspechom namietala neplatnosť tohto právneho úkonu, pričom dospeli k záveru, že žalobkyňa dovolanie sa relatívnej neplatnosti voči všetkým účastníkom namietaného právneho úkonu preukázala a darovaciu zmluvu je potrebné považovať za neplatnú.

46. Z podaného dovolania je zrejmé, že dovolateľ sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi odvolacieho súdu, rozhodnutie odvolacieho súdu podrobil kritike a polemike. Relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP nemôže byť otázka nespokojnosti dovolateľa so spôsobom vyporiadania zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ak odvolací súd vychádzajúc z vykonaného dokazovania a v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou do jeho masy zahrnul i vec nadobudnutú počas manželstva jedným z manželov sčasti aj zo spoločných finančných prostriedkov, a to ani pokiaľ ide o závery o neplatnosti právneho úkonu, ktorým jeden z manželov počas trvania manželstva bez súhlasu druhého manžela nakladal so spoločnou nehnuteľnosťou a opomenutý manžel sa preukázateľne úspešne dovolal relatívnej neplatnosti takéhoto právneho úkonu. V danom prípade mala otázka platnosti právneho úkonu - darovacej zmluvy povahu (len) predbežnej otázky vo vzťahu k existencii práva alebo povinnosti - či vec patrí do masy bezpodielového spoluvlastníctva strán, nebol preto daný naliehavý právny záujem na jej vyriešení (určení) a tento nebolo potrebné v konaní skúmať, tak ako sa mylne domnieval žalovaný. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že pokiaľ ide o dovolateľom tvrdenú nevykonateľnosť rozsudku odvolacieho súdu pre jeho subjektívnu závažnosť, sám žalovaný v dovolaní poukázal na znenie § 36a katastrálneho zákona, z ktorého jednoznačne vyplýva spôsob, akým možno dosiahnuť záznam vlastníckeho práva žalovaného k spornému bytu do katastra nehnuteľností.

47. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že nebolo možné uskutočniť meritórny dovolací prieskum, nakoľko obsah dovolania a vymedzenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP nemalo zákonom vyžadované náležitosti. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu nebral do úvahy absenciu náležitostí prípustnosti dovolania a napriek tomu by pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, jeho postup dovolacieho súdu by v takom prípade dokonca porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

48. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd odmietol podané dovolanie podľa § 447 písm. c) a písm. f) CSP, v zmysle ktorých dovolací súd odmietne dovolanie, ak nedošlo k porušeniu procesných práv dovolateľa a ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

49. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 CSP, a preto v súlade s doposiaľ ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

50. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

51. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.